

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Κάθε χρόνο επαναλαμβάνεται με υλιστική «λαμπρότητα», με εικονική πραγματικότητα, στην παγκόσμια χριστιανική κοινότητα, η αναπαράσταση της χαρμόσυνης γέννησης του Χριστού και αργότερα του Θεού Δράματος, της υπέρτατης θυσίας Του, αλλά και της Ανάστασής Του. Ο Υιός του Θεού, ο Υιός του Ανθρώπου γεννιέται σε Φάτνη, ταπεινά, και συνεχίζει παραδειγματικά, και, τέλος, δέχεται το μαρτυρικό Του θάνατο καταλύοντας το φόβο, συγκλονίζοντας συθέμελα την ανθρώπινη ψυχή και εδραιώνοντας σε πανανθρώπινες κορυφαίες αξίες την αγάπη, την αλληλεγγύη, την ταπεινοφροσύνη, τη συγγνώμη, γίνοντας πανανθρώπινο σύμβολο και ενσάρκωση των αξιών αυτών.

Με την υπέρτατη θυσία Του ο Χριστός σφράγισε μια ιστορική ανεπανάληπτη ανθρώπινη πορεία διδασκαλίας και πράξης, παραδείγματος. Ολόκληρη η πορεία Του υπήρξε ένας συνεχής ασυμβίβαστος αγώνας στα πλαίσια πάντα της εναρμόνισης θεωρίας και πράξης, ορθοδοξίας και ορθοπραξίας. Η όλη πολιτεία Του υπήρξε μάθημα-υπόδειγμα-παράδειγμα. Τι διδάσκει τους ανθρώπους; Αγάπη. Μια έννοια πλήρης, ολοκληρωμένη, αυτό-εκπληρωμένη πανεκπληρώνουσα, μια έννοια που δεν επιδέχεται προσθαφαιρέσεις. Με το υπέροχο, ανυπέρβλητο παράδειγμά Του έθεσε τα θεμέλια μιας κοινωνίας ανθρωπισμού, απολυτρωμένης από πάθη και αδικίες, αποζουγκλοποιημένης. Και για να καταστήσει απόλυτα σαφή την έννοια της αγάπης για τους αμφισβητίες, προχώρησε σε συγκεκριμενοποίησή της στα πλαίσια των εννοιών της δικαιοσύνης, της ισότητας, της ειρήνης, αλλά και της καταδίκης του παρασιτισμού και της εμπορικής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο χρησιμοποιώντας ακόμη και το φραγγέλιο!

Όμως, μετά από 2000 χρόνια, κάνοντας έναν απολογισμό της πανανθρώπινης πορείας της Χριστιανοσύνης, θα διαπιστώσουμε με βαθιά θλίψη και απογοήτευση, ότι ενώ, τυπικά, «κατέκτησε» ένα μεγάλο μέρος της Γης, στην ουσία προδόθηκε, στρεβλώθηκε, διχάστηκε, παγιδεύτηκε και «κατακτήθηκε»-τηρουμένων των αναλογιών- από αδίστακτους, πονηρούς αντίΧριστους, Φαρισαίους, εξουσιομανείς, κερδομανείς, μισάνθρωπους, εγωπαθείς, εμπόρους ανθρώπων, ανθρωπορύχους, οι οποίοι στα πλαίσια της διαφθοράς από την αλαζονεία της εξουσίας, της κοσμικής δύναμης, με τη μάσκα της υποκρισίας διάβρωσαν, δίχασαν και υπονόμευσαν τον γνήσιο Χριστιανισμό, και ακόμη επινόησαν την θεωρία περί νέου κατακλυσμού, που βολεύει τους επιτήδειους, τους ατομιστές, που μεριμνούν μόνον για την ατομική τους σωτηρία ενώ ο Χριστιανισμός μεριμνά για όλους!

Ο Χριστός δίδαξε με διαφάνεια και σταυρώθηκε για όλους! Ο Χριστός δεν πήγε σε μοναστήρι. Αγωνίστηκε με τους ανθρώπους, μέσα στους ανθρώπους, για όλους τους ανθρώπους. Πήγε στους ανάπηρους, τους άρρωστους, τους αμαρτωλούς, τους φτωχούς, τους ταπεινούς, τους αδύναμους, όχι για να ταυτι-

σθεί μαζί τους, αλλά για να τους βοηθήσει, να τους θεραπεύσει όταν η επιστήμη αδυνατούσε, να τους ενδυναμώσει, να τους εναρμονίσει με το υγιές σύνολο, να τους λυτρώσει! Ούτε αγνόησε ή υποβάθμισε τη Γη υποσχόμενος «Παράδεισους». Στην προσευχή που μας δίδαξε, το Πάτερ Ημών, λέει: «...Ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω το θέλημά σου ως εν ουρανών και επί της Γης...». Άρα, ευχόταν η Γη να μεταμορφωθεί σε «Παράδεισο» με την ευλογία του Θεού.

Δυστυχώς, όμως, μετά από 2000 χρόνια, η κοσμική εξουσία έχει φθείρει και διαφθείρει τον γνήσιο Χριστιανισμό, τον έχει στρεβλώσει στη συνείδηση των ανθρώπων με τυπολατρίες, στείρα διδασκαλία χωρίς παράδειγμα, αντίκρισμα, αυτοθυσία. Με διχασμένη, κενή πίστη, δίχως γνώση. Ο Χριστός δίδασκε «Μελετάτε τας Γραφάς και πιστέψατε». Όχι «πίστευε και μη ερεύνα»! Δυστυχώς η Εκκλησία, συνεπικουρούμενη από την Πολιτεία, επέβαλε θεσμούς κοσμικής εξουσίας, παραβλέποντας την ουσία. Ό,τι ακριβώς πάσχιζε ο Χριστός να αποτρέψει. Ακόμη και στις άγιες ημέρες της Γέννησης και των Παθών, αντί να πρυτανεύει πνεύμα κατάνυξης, περισυλλογής, στοχασμού, αγάπης, αλληλεγγύης, επικρατεί εμπορική παραφροσύνη. Εκκλησία σημαίνει συνάθροιση, συνέλευση λαού για συνεπικοινωνία και υπερεπικοινωνία με το Θεό. Όχι τυπολατρία !

Κάθε χρόνο «εορτάζονται» η Γέννηση και το Θείο Δράμα μέσα σε ένα συρφετό εμπορικότητας, υποκρισίας, εμπαιγμού της ίδιας της έννοιας της θυσίας του Θεανθρώπου. Στο κατόντημα αυτό έχουν συμβάλλει ΜΜΕ, παρα-κομματικά και παρα-θρησκευτικά κυκλώματα, που ενισχύονται και επιχορηγούνται από αντι-χριστιανικές «Μαφίες», τις ίδιες που πριν 2000 χρόνια σταύρωσαν το Χριστό, και συνεχίζουν με κάθε τρόπο να Τον σταυρώνουν, καθώς και κάθε αγνό και ασυμβίβαστο Χριστιανό.

Πως αλλιώς εξηγούνται όλα τα σύγχρονα δεινά στο Κουτί της Πανδώρας, όπου και η ελπίδα έχει εισαχθεί στο παγκόσμιο χρηματιστήριο, όπως πόλεμοι, γενοκτονίες, τρομοκρατία, πείνα, προσφυγιά, κοινωνική αδικία, αναξιοκρατία, ναρκωτικά, εγκληματικότητα, ακατονόμαστα σεξουαλικά σκάνδαλα κ.λπ.; Ο γνήσιος Χριστιανισμός παραμένει ανίσχυρος, διχασμένος, αδιάφορος, σε συνεχή άμυνα, παγιδευμένος, στην ουσία αιχμάλωτος της στρεβλής, αντι-χριστιανικής θεωρίας της ατομικής σωτηρίας, που βολεύει άνετα την αδύναμη ανθρωπινή φύση, αλλά και τους προνομιούχους, τους «παραξίαν ευτυχούντες», για τη λύτρωση της οποίας ο Χριστός σταυρώθηκε! Και αναστήθηκε!

Ποια είναι η πολιτική του σύγχρονου Χριστιανισμού στα παραπάνω προβλήματα, ακόμη και σε διεθνείς Οργανισμούς, για την αντιμετώπισή τους; Γιατί διχάζεται από οργανωμένα συμφέροντα και ανέχεται την ίδια τη φθορά του; Ποια είναι τα μέτρα που παίρνει για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, του Τουρκικού-Ισλαμικού νέο-ιμπεριαλισμού, φονταμενταλισμού, της παράνομης στρατιωτικής εμπλοκής ηγεσιών του σε μικρά ανεξάρτητα κράτη που αντιμετωπίζουν προβλήματα, της εγκληματικής τους εργαλειοποίησης του Προσφυ-

γικού κ.λπ.; Πως ανέχεται τη στρατιωτική κατοχή για 47 χρόνια τμήματος της Κυπριακής Δημοκρατίας κατά παράβαση δεκάδων αποφάσεων του ΟΗΕ, και ποια μέτρα παίρνει στα πλαίσιά του, της ΕΕ και του ΝΑΤΟ για την επίλυση του προβλήματος αυτού, καθώς του Παλαιστινιακού, του Κουρδικού κ.λπ.; Κινδυνεύουμε να δούμε πάλι νέες Σταυροφορίες και νέα καταστροφική διάσπαση της Χριστιανοσύνης; Ισχύει το τραγικότατο: «διαμερίσαντο τα ἰμάτια μου...» ; Γιατί δεν συμφωνούν-επιτέλους-ποιοι έχουν δίκιο; Και με τα άλλα δόγματα. Πως αλλιώς θα πεισθούν για την πραγματική αλήθεια; Τη δεκαετία του 50 κυκλοφόρησε βιβλίο στις ΗΠΑ με τίτλο «Παγκόσμιες Θρησκείες», όπου διακεκριμένοι επιστήμονες απέδειξαν ότι στη βάση, στο ηθικό μέρος, όλες οι θρησκείες, *mutatis mutandis*, συμφωνούν! Εκεί που διαφωνούν είναι τα δόγματα! Διαχρονικά επίκαιρο αυτό που έγραψε ο εκλεκτός Αμερικανός Καθηγητής William Sumner: «Θέλετε πολέμους; Γαλουχείστε με δόγματα». Αντί το αυτονόητο δέος, επιβάλλουν το φόβο! Οποία αντίφαση!

Τελικά, φαίνεται πως η κοσμική εξουσία, με τα πλούσια υλικά αγαθά, κατόρθωσε να υπονομεύσει το γνήσιο Χριστιανισμό, να τον αποδυναμώσει, να τον μεταλλάξει σε κοσμικό, υλιστικό θεσμό. Και η μεγάλη ΥΒΡΙΣ είναι ότι θρησκευτικοί ηγέτες έχουν προσδώσει ανθρώπινα χαρακτηριστικά στο Θεό, και ερμηνεύουν κάθε θεϊκή έκφανση με ανθρώπινους όρους. Και αναπαριστούν το Θεό, το Θεό της αγάπης, το Θεό που έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση», ως άτεγκτο τιμωρό, εκδικητή των ανθρώπων-«δούλων», όχι ελεύθερων όπως- δεοντολογικά- τους έπλασε ο ίδιος. Χρησιμοποιούν παράλογα μυθεύματα για να ελέγχουν τους λαούς σε κλίμα φόβου που θυμίζει Μεσαίωνα και Ιερά Εξέταση! Η δε άγνοια, ο φανατισμός και το «ιερό» (άνιερο στην ουσία) πάθος ορισμένων, «έλαμψε» «αυτοκτονικά» και «δολοφονικά» στην τραγωδία του κορωνοϊού! Θυματοποίησαν εκατομμύρια ανθρώπους, ιδιαίτερα νέους που είχαν δικαίωμα να απολαύσουν τα αγαθά που τους δώρισε ο Πλάστης, και που τους τα αφαίρεσαν αυθαίρετα «εκπρόσωποι» του Χριστού (του Διαβόλου ίσως). Ένας λόγος που νέοι καταλήγουν αγνωστικιστές και άθεοι.

Βέβαια, το «θρησκευτικό σύμβολο» ήταν αναγκαίο για τη συγκράτηση και πειθαρχία των μαζών, όπως και το Κοινωνικό Σύμβολο, που χωρίς αυτά θα επικρατούσε ζούγκλα. Όμως, μια άλλη «ζούγκλα»(Δαρβινική) υπάρχει, και Χριστιανοί ηγέτες, παγιδευμένοι στην κοσμική εξουσία, διχασμένοι, κρυμμένοι σε «κατακόμβες» δειλίας και υποκρισίας, ολιγωρούντες και «περί πολλά άλλα τυρβάζοντες και μεριμνούντες». «ΑΠΙΤΕ»!

Π.Ι.Καραφωτιάς